

ковъ. Тука Турци-ти, распалени отъ прѣжнѣхъ-тѣхъ побѣдѣхъ, показахъ ся много по-смѣли въ тоя бой, отъ колкото напрѣди, та Българскый царь, колко и да насърдчяше отъ своѣхъ странѣхъ свои-ты войскары, като ся спущаше прѣди тѣхъ въ боя, пакъ неможя да излѣзе на главѣхъ; нѣ въ послѣдне едно страшно крѣвопроливно сраженіе падна мъртавъ съ повечето си войскары, а заедно съ живота на Ивана Шишмана изгуби ся и Търновско-то царство, сѣще тѣй, както по-прѣди и Прѣславско-то! Тоя царь остави единъ сынъ, на имя *Владислаевъ*, кой-то побѣгна послѣ при Стрика си Страшимира въ Видинъ.

Въ това врѣмя Западны-ты силы, поискахъ да въспрѣхъ успѣхы-ты на Османско-то оръжіе, та проводихъ Маджарскый Краль *Сигмунда* съ силнѣхъ войскахъ за въ Българіѣхъ противъ Баязита. Сигмундъ прѣмина Дунава и удари на Турцы-ты, нѣ въ боя при Никополь Баязитъ и него побѣди (1396 г.). Оттука Султанъ-тъ нападна на Страшимира, та подчини нодъ власть-тѣхъ си и тоя Българскый царь. Тогази всичка Българія ся видѣ въ рѣцѣхъ-тѣхъ на Турекы-ты Султаны, освѣнъ нѣколко нѣйны мѣста, кои-то ся задържяхъ отъ нѣкои Българскы князове, както: отъ *Владислава*, братанеца му *Георгіа Страшимира* и другы, кои-то бѣхъ остали още свободни.

ПОСЛѢДНЕ РАЗОРЕНІЕ НА БЪЛГАРІѣхъ.

Мухамедъ III, откакъ прѣвзе Цариградъ (1453 г.), намысли да распространи и усили държавѣхъ-тѣхъ си, заради това въ 1454 г. той излѣзе съ 200,000